

БРОЈ 3 • 9. АПРИЛ 2012.

ПЛАМЕНКО

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА - БУДУЋНОСТ И НАДА

30
дана до
Игара

Дивац:
Улагање
у будућност

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
ОМЛАДИНЕ
И СПОРТА

**СПОРТСКИ
Журнал**

Никада не одустајте

Зорана Аруновић, репрезентативка Србије у стрељаштву

Сасвим је сигурно да ће међу 4.000 школских олимпијаца у Сремској Митровици бити и оних којима то неће бити једине Игре у животу. Извесно је да ће неки од њих, путем наше репрезентативке Зоране Аруновић стићи и до оних великих, правих Олимпијских игара.

– Свако од нас ко се пласирао на Олимпијске игре, не иде у Лондон да би само учествовао. Не могу прецизно да кажем очекујем злато, сребро... Једноставно очекујем да ћу да изађем најспремнија и да ћу да дам свој максимум. Верујем да ће то бити довољно, ако не буде неће бити смак света. Сигурна сам да предстојеће Олимпијске игре неће бити моје последње. Живот постоји и после Лондона – напомиње репрезентативка Србије у стрељаштву.

Пре него што живот почне после Лондона, најпре ће да се заустави од 27. јула до 12. августа. Одавно влада знатижеља у вези са изгледом олимпијског села, града, борилишта...

– Свака стрељана има нешто карактеристично само за то подручје. Ми ћемо први пут у априлу, на предолимпијском турниру, бити у прилици да видимо каква је стрељана за ваздушно оружје и какво је стрелиште за малокалибарско оружје. Очекујемо првенствено да ће бити хладно јер се пуца на отвореном, а што се самг стрелишта тиче очекујем да ће га урадити фантастично. О селу сам већ чула неке ствари, али не желим да их слушам већ да све то сама искусим од почетка до краја – каже Зорана.

Није било лако Зорани да остане чврсто са ногома земљи после серије успеха која јој се одједном догодила.

– За мене се све променило за неких 180 степени 2010. године. Одједном сам од просечног стрелца постала број један на светској ранг листи у једној дисциплини и број два у другој, проглашена сам за

најбољег спортисту Србије у избору Олимпијског комитета, добила Мајску награду, стипендију од Теленора, спонзор ми је ВИСА и сада је све подређено једној станици а то је Лондон.

Не постоје се Зорана Аруновић преко ноћи. Да би се стигло до звања светске шампионке неопходно је много одрицања.

– Иза мене је и пуно одрицања и пуно суза, као и много рада и упорности. Рецепт за успех дефинитивно лежи у упорности и истрајност у раду на свом свакодневном побољшању.

Има шта Зорана да поручи школарцима који свакодневно седе у ђачким клупама, а уједно и наступају за школу на бројним такмичењима.

– Изузетно је важно бавити се спортом. Спорт значи здрав живот, спорт значи дружење, остваривање себе. Срећна сам што сам дошла до стрељаштва. Постоји спорт за свакога само га треба

пронаћи – напомиње Зорана и додаје:

– А када пронађете спорт битно је никада не одустати. Имала сам хиљаду пута прилику да одустанем. Срећом у тим ситуацијама сам имала подрушку блиских људи, пре свих сестре. Она ми једноставно није дала да одустанем. После тих падова,

уvek сам се враћала далеко јача него што сам била... И ево ме сада, шампионка света, дупла вицешампионка, четири пута првакиња Европе... А у будућности надам се и освајач олимпијске медаље.

Школске олимпијске игре у Сремској Митровици су спектакл у најави. У том периоду Зорана ће вредно тренирати за Лондон, па би јој сигурно добро дошао мали предах на нашим Играма.

– Позовите ме да се дружимо и сигурно долазим – каже уз осмех Зорана Аруновић.

Добродошла је Зорана, добродошли су сви спортисти у Сремску Митровицу. Требаће доста подршке школским олимпијцима.

У Косовској Митровици **увек** најемотивније

Слободан Чичановић, саветник у Савезу за школски спорт, говори о Пламенковом путу кроз Србију

Пре него што нас Пламенко 9. маја дочека у Сремској Митровици, мораће најпре да пређе изузетно дуг пут. Добио је задатак да обиђе целу Србију, све округе и да сврати у чак 27 градова. Пламенко се у ову авантуру упустио 19. марта у Нишу. У граду домаћину претходне Олимпијаде упаљен је пламен и дат је знак за покрет. Циљ је наравно у Сремској Митровици, где ће Пламенко стићи дан пред почетак деветих Школских олимпијских Игара ученика Републике Србије.

– Нама је жеље да деца схвате значај олимпијског пламена. Да науче да их он повезује, да је он веза између градова, округа, баш као што права олимпијска бакља повезује цео свет – каже саветник у школском спорту Србије, некадашњи генерални секретар и пионир школског спорта Слободан Чичановић.

Од када постоје школске Олимпијске игаре постоји и пламен. Свечано је упаљен још 1980. у Крагујевцу, сијао је у Крушевцу, Београду, Аранђеловцу, Зрењанину, Зајечару и Нишу. Сијаће и у Сремској Митровици. Дуга је то традиција. Са друге стране пут олимпијског пламена по Србији припада новијој традицији, јер није Пламенко одувек обилазио градове.

– Пут пламена кроз Србију увели смо 2004. године, пред Игре у Зајечару. То је на неки начин био мој протест, јер онај прави олимпијски пламен те године није прошао кроз Србију. Једноставно наша земља је била изостављена. Из ината сам желео да се то деси, да људи виде олимпијски пламен, макар он био и у виду пламена школских Олимпијских

игара. И пламен је кренуо из Зрењанина, пошто је овај град био домаћин Игара 2000, дакле у том тренутку претходне Олимпијаде. Практично сам у колима носио бакљу и обишао све центре округа. Тако је рођена та идеја око пламена, а ево сада је заживела и трећи пут је бакља кренула на пут око Србије – истиче Чичановић.

Дочек пламена, односно Пламенка је увек нешто посебно, као што је и посебна свака прича са тих дугих путовања нашег јунака.

– У Косовској Митровици је као по правилу увек најемотивније. Већ три пута је пламен пролазио кроз овај град. Сећам се када је пламен први пут долазио на север Косова. Дан пре дочека нисам видео ниједан осмех на лицима деце. То се променило сутрадан. Трг Шумадија је био пун као око, а деца су се смејала. Мени су сузе кренуле ... – прича Чичановић.

Биће сигурно још пуно узбудљивих сторија са овог Пламенковог пропутовања по Србији. Он је до сада обишао чак 13 градова. Кренуо је из Ниша, свратио до Пирота, Враћа и Лесковца. Био је и у Прокупљу, на северу Косова и Метохије, у Лепосавићу и Косовској Митровици. Одмах потом упутио се у Краљево. Пламенка су видели у Ужицу, Чачку, Крушевцу и Параћину. Дружио се малишанима у Крагујевцу, Кладову, Пожаревцу и Смедереву. И стигао је скоро на пола пута... Многи га још чекају. Пред њим је боравак у још 14 центара округа. У сваки ће свратити. И све тако до 8. маја, до Сремске Митровице 2012.

ПЛАМЕН СТИГАО У ФИЈАКЕРУ

Сваки град на свој начин направи дочек бакље. Има оних који се уопште не потруде, али више је градова који од тог догађаја направе изванредну манифестацију. Један од најаутентичнијих дочека био је пре четири године у Сомбору. Бакља се чекала на главном тргу, на тераси Градске скупштине. Пламен је стигао у фијакеру на велико одушевљење свих присутних.

■ ТОМАШЕВИЋ, АНТУНОВИЋ, МАРКОВИЋИ...

Кроз систем школског спорта у Сремском округу прошли су многи истакнути спортисти, између осталих: Божидар Антуновић (бацач кугле), Марија Вученовић (бацачица копља), Драгана Томашевић (бацачица диска), брат и сестра Милош и Марија Марковић (атлетика), Никола Чанковић (бацач диска)...

■ И СКИЈАЊЕ У ПРОГРАМУ

У редован програм школског спорта Сремски округ уврстио је и скијање. Последње окружено првенство одржано је крајем фебруара на ски-стази на Дивчибарама. Ученици и ученице из основних школа такмичили су се у четири категорије: I - IV, V - VI, VII - VIII разред, док су једну категорију чинили ученици од I до IV разреда средње школе. На такмичењу је учествовало 130 ученика, ученица и наставника из свих седам општина сремског округа.

Домаћин **Игара** у знаку атлетике

СРЕМСКИ ОКРУГ

Школски спорт из овог дела Србије биће у “излогу” током Олимпијаде у Сремској Митровици

За разлику од остатка Србије, деца из Сремског округа за школско олимпијско злато бориће се код куће. Судићи по учинку на минулим Играма у Нишу извесно је да ће се школарци из Сремске Митровице, Инђије, Шида, Руме, истаћи у атлетици и гимнастици.

Традиционално су ђаци из Срема у великој љубави са краљицом спорта. Уосталом, она у Сремској Митровици има и кућу – Атлетски стадион, чији квалитет ће током школске Олимпијаде проверити и деца из свих осталих округа у Србији. Када је атлетика у питању, минулих година као нарочито успешни исказали су се Митровачка гимназија, школа “Јован Јовановић Змај” чија је женска екипа освојила злато на ОИ у Нишу 2008. Исто одличје је припало основцима из школе “Вељко Дугашевић” Рума. У овим школама поприлично је заступљена и гимнастика, а по мери Сремаца су и одбојка и стрељаштво. Може се рећи да су места из овог округа у потпуном складу са спортовима по којима су и позната. Тако у Старој Пазови школарци из “Светог Саве”. “Бошка Плаковљевића Пинкија” и економске школе обожавају фудбал. Мада и кошарка им иде од руке.

Најпрецизнији ђаци на Олимпијским играма такмичиће се у Инђији. Спортска хала биће у потпуности на располагању стрелцима, пионирима и омладинцима који ће овде покушати да упуцају неку од медаља, што по обичају успева ђацима из овог места. На Играма ће и чудисти представити своју вештину вршњацима. Њима ће на располагању бити спортска хала у Руми, која се може похвалити и чудом салом. Попут Инђије, није случајно Рума добила део олимпијског колача. Посвећеност школском спорту је оно што је препоручило овај град. Баш као што је сасвим логично било да Рума угости чудисте, тако је сасвим природно то што ће такмичење у стоном тенису бити одржано у Шиду.

**КООРДИНАТОР
МИРОСЛАВ
ДРАГОЛОВИЋ**

РОЂЕН:
29.07.1966. године.
ОБРАЗОВАЊЕ:
Факултет за
физичку културу.
КООРДИНАТОР:
од 2000. координатор
је у Савезу за школски
спорт Србије.

Основна школа “Сремски фронт” редован је освајач медаља када је овај спорт у питању.

Око 100 школа из овог округа прошло је кроз систем школског спорта. С обзиром на тај податак јасно је зашто су деца из Срема тако запажена на државним првенствима, а нема сумње да ће тако бити и на овом наредном које стиже у виду школских Олимпијских игара.

Без премца у базичним спортовима

Крушевац је био организатор других школских Олимпијских игара

Недуго пошто се укључио у систем школског спорт град Крушевац је показао да је кадар да организује највеће школско такмичење – Олимпијске игре ученика Србије. Од те 1984. па све до данас деца из Расинског округа редовни су освајачи медаља на Државним првенствима.

Ученици из Крушевца и околине стално потврђују таленат за базичне спортове. Медаље су резервисане за ђаке Расинског округа на такмичењима у атлетици, гимнастици и пливању. Ови спортови представљају основу школског спорта у овом делу Србије. Мада, на државним првенствима овдашњи основци и средњошколци умеју да освоје медаље и у кошарци, одбојци и рукомету.

Расински округ има 46 основних и 24 средње школе, а у школски спорт укључено је око 90 одсто школа. Када су резултати и предан рад у питању нарочито се намеће околни Трстеник, који ће се са великим бројем ученика представити и на предстојећим Олимпијским играма. Из овог дела Србије, тачније из Александровца је 2008. године на светско првенство у Португал послата рукометна екипа. Ученици средње школе “Свети Трифун” представљали су целу Србију на овој планетарној смотри школског спорта. У конкуренцији основних школа апсолутно доминира „Јован Поповић“ из Крушевца који је чак 18 пута показао да је најбољи када се саберу сви резултати постигнути у свим школским спортовима.

Када се зна да је Крушевац трећи град у Србији који може да се похвали гимнастичарском салом онда је и јасно зашто деца из овог дела наше земље доминирају на државним првенствима. Није ова сала једина коју школарци имају на располагању. Захваљујући доброј сарадњи са спортским центром, у Крушевцу се лако превазилазе уобичајени проблеми са инфраструктуром за школска такмичења.

Сви окрузи у Србији се вредно припремају за 9. школске Олимпијске игре. Сваки округ жели да се на Олимпијади покаже као најбољи. Деца из Расинског се по обичају враћају са просечно десетак медаља, управо толико очекују да донесу и из Сремске Митровице.

ЈАРАМАЗ, ВИТКОВАЦ

Много је познатих спортиста који су управо у овом граду прошли кроз систем школског спорта. Између осталих на школским теренима доминирали су и кошаркаши Чедомир Витковац и Немања Јарамаз.

КООРДИНАТОР МИЛОРАД ЈОВАНОВИЋ

РОЂЕН:
17. 02. 1959.
ОБРАЗОВАЊЕ:
Факултет за физичку културу.
КООРДИНАТОР:
од 1988. координатор у Савезу за школски спорт Србије.

ДИВАЦ, БРЂОВИЋ...

Кроз систем школског спорта у Рашком округу прошли су многи истакнути спортисти, између осталих: Владе Дивац (кошарка), Дејан Брђовић (одбојка), Браћа Петковић Вељко и Влада, и браћа Ковачевић Урош и Никола (одбојка)....

КООРДИНАТОР МИЛИСАВ КОЧОВИЋ

РОЂЕН:
23.05. 1952. године.
ОБРАЗОВАЊЕ:
Факултет за физичку културу.
КООРДИНАТОР:
од 2001. координатор у Савезу за школски спорт Србије.

Одбојка сада **спорт** број један

Краљево би у будућности могао да постане и центар гимнастике

У свету школског спорта прва асоцијација на Краљево је одбојка. Без обзира на то да ли се такмиче пионири или омладинци, првенства Рашког округа често су по квалитету на нивоу државних. Али не краси само одбојка школски спорт у Краљево и околини. Још пуно спортова је у игри.

Школарци из Рашког округа углавном се опредељују за колективне спортове. Уз одбојку, медаље на републичким првенствима освајали су и у фудбалу, рукомету и кошарци. На претходним школским Олимпијским играма Краљево је показало да има најбоље фудбалере у земљи. Златне медаље и шампионски пехар у своју школу донели су ученици пољопривредно-хемијске школе "Др Ђорђе Радић". Уз њих најсјајније одличе на Играма у Нишу за Краљево је освојила и атлетичарка Андријана Тешић.

У Рашком округу школски спорт је максимално заступљен. Краљево има 21 основну и осам средњих школа, а Врњачка Бања пет основних и две средње школе. Све те образовне установе подједнако су активне, а разликују се само у систему такмичења, па нека првенства одржавају у виду лига, док други практикују турнире.

Спорт који практично не постоји у Рашком округу је гимнастика. У Краљево и околини се надају да то неће бити случај и

у будућности, с обзиром на то да је у плану изградња гимнастичарске сале. Резултате на наредним такмичењима у школском спорту могла би да поспеши и модерна Хала спортова, која би такође ускоро требало да буде завршена.

Са претходних Олимпијских игара школарци из Рашког округа вратили су се са пет медаља. Дупло више очекују од Сремске Митровице.

Столотенисери без конкуренције

Успеси у индивидуалним спортовима карактеристични су за Кикинду и околна места

СЕВЕРНОБАНАТСКИ ОКРУГ

Ако школски олимпијски шампион у стоном тенису на предстојећим Играма буде баш такмичар из севернобанатског округа немојте да се изненадите, јер чест је случај да је првак округа уједно и најбољи на државном првенству. Али нису школарци из овог дела Србије талентовани само за овај спорт. Напротив.

У Кикинди се ђаци истичу и у пливању, рукомету. Сента, Чока, Кањижа су места у којима живе талентовани гимнастичари, а стрељаштво веже цео округ, о чему сведочи и велики број представника овог спорта који су већ изборили пласман на школске Олимпијске игре. Када су резултати у питању, понос округа су основне школе “10. октобар” Хоргош, “Стеван Сремац” Сента, те гимназија из истог града. У блиској и да-

■ ШОРАК, ДРЉАЧА, СТРАЖМЕШТЕР...

Кроз систем школског спорта у Севернобанатском округу прошли су многи истакнути спортисти, између осталих: Стефан Шорак (пливање), Радмила Дрљача (рукомет), Марина Стражмештер (пливање)...

љој прошлости истакле су се и медицинска школа из Кикинде, школа “Јован Поповић” из Чоке, “Свети Сава”...

За разлику од многих градова у Србији Кикинда може да се похвали затвореним базеном. У спортском центру „Језеро“ ученици свакодневно усавшавају технику пливања. И када то знамо јасно је зашто је чак 53 ученика-пливача обезбедило визу за Сремску Митровицу. Оно што такође Кикинду издваја од осталих градова је изостанак проблема у вези са инфраструктуром за школска такмичења. Термини у спортском центру “Језеро” су бесплатни,

захваљујући доброј сарадњи са општином. Још један плус у односу на остатак Србије је и тај што свака школа има салу. У овом округу посебно се води рачуна и о најмлађима. Од другог разреда основне школе они се усмеравају ка спорту, те се зато посебно негује и институција малих Олимпијских игара.

Од предстојећих школске Олимпијаде овај округ очекује много. С обзиром на многе успехе у прошлости може се рећи да су медаље у неколико спортских дисциплина готово загарантоване.

**КООРДИНАТОР
ДРАГАНА
РАДАК**

РОЂЕНА: 09.12.1958.
ОБРАЗОВАЊЕ:
Факултет за физичку
културу.
КООРДИНАТОР САВЕ-
ЗА: од 1996. године.

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА

будућност и нада

Чачак

Косовска Митровица

Пут бакље

Ниш

Краљево

Параћин

Лесковац

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА

будућност и нада

Лепосавић

Прокупље

Пирот

Враће

Ужице

Пожаревац

Баштиник античког Сирмијума

Сремска Митровица, домаћин Деветих школских олимпијских игара, међу најстаријим градовима у Европи

Град домаћин Деветих олимпијских игара ученика Србије није као неки други стари и славнији градови, Јерусалим, Атина, Рим, на пример, сачувао своје изворно историјско име, али на тим географским координатама организовани живот траје већ седам миленијума. На истом простору налазала су се и сва насеља-претече, од преисторијског до античког и оних из потоњих времена.

Археолошки налази и писани извори сведоче о старчевачкој и винчанској цивилизацији, древном илирском и келтском утврђењу, римском војничком логору и политичком центру, ранохришћанском и византијском епископском седишту, франачким и бугарским господарима, средњовековном угарском Граду Светог Димитрија, турској касаби, аустријском властелинству и важној постаји Војне границе. О његовим варварским освајачима и рушитељима, који се смењују као на траци (Источни Готи, Хуни, Гепиди, Авари).

– У дугој историји града најславнија је римска епоха, каже историчар Бора Чекеринац, стручни саветник у Музеју Срема. – Када говоримо о том времену, морамо имати на уму сва насеља која су формирана на једном важном геостратешком простору, међу којима је Сирмијум био најзначајније. Сремска Митровица је баштиник управо античког Сирмијума, који лежи испод данашњег насеља, што се најбоље види на Житном тргу. Сви путописци (Вилхелм фон Калберг, нпр.) истичу Сирмијум и његову некадашњу величину.

Сирмијум је латинизован облик илирског назива, вероватно према имену вође Трибала – Сиру, латински Сирмус, како мисли Бонифиниус, историчар на двору угарског краља Матије Корвина. Против овог илирског племена је ратовао Алек-

сандар Македонски, гонећи их чак преко Дунава. Други корен овом називу виде у санскритској речи „сру“ (= струјање, водени ток). Плиније Старији из првог столећа нове ере ово место назива Civitas Sirmiensem et Amantinorum. Име Colonia Flavia Sirmium из друге половине истог века говори да је Сирмијум имао статус колоније, највиши градски ранг у Римској империји, тиме и изузетан војнички и стратешки значај.

У Сирмијуму су боравили многи римски цареви и у њему припремали војне походе, а неки у њему и умрли од куге (Марко Аурелије 180, Клаудије II Готски, 270. године). Има писаних сведочанстава да је Аурелије у овом граду писао, на грчком, своје чувено дело Самоме себи. И сам град је Империји дао неколико веома способних владара. Александар Јовановић, професор класичне археологије, аутор књиге „Гло Србије завичај римских царева“ (2006), наводи да је шесторици од шеснаест римских императора који су свет угледали на простору данашњег Србије завичај - Срем.

Трајан Деције, нови Трајан, владао је од 249. до 251, Аурелијан (270-275), Проб (276 – 282) и Макси-

мијан Херкулије (кога је Диоκληцијан 285. године прогласио за цезара и касније му доделио назив Херкулије) рођени су на скромним сеоским имањима у непосредној околини градских бедема, док су Констанције II (337 – 361), трећи син Константина Великог, из брака с другом женом Фаустом, и Грацијан (367 – 383), старији син будућег цара Валентијана, рођени у самом граду. Први у порфиру царске палате, други управо за столовања Констанција II у родном граду. За Грацијана, чија је прва супруга била Констанцијева ћерка, кажу да је био један од најобразованијих владара касноан-

тичког доба. Одавде су регрутовани и припадници елитне преторијанске гарде.

Сирмијум је врхунац своје моћи доживео крајем трећег века, 293. године, када је Диоклецијан поделио Царство на четири дела, поставши престоница једне његове четвртине, Паноније и Илирика, истиче Мирослав Јестрејић, археолог-кустос у Музеју Срема. Водећи историчар IV века Амијан Марцелин назива Сирмијум “славном мајком градова”.

– Боравак царске свите је претпостављао квалитетнији начин живота, па је изграђено насеље са високим дометима античке цивилизације. Сирмијум је имао све оно што је један антички град чинило моћним: утврђење, водовод (спроведен са Врањаша на Фрушкој Гори - Mops Alma) и канализацију, терме, царску палату, ковницу новца (овде је кован редак новац са ознаком SIRM), монументални хиподром (грађен на подстицај Лицинија и Константина Великог), форум, житни трг- набраја Боро Чекеринац.

У раној историји хришћанства Сирмијум је важно црквено седиште, нарочито током четвртог века, када је оно стекло слободу вероисповедања, као и све друге религије у Царству. Али град је запамтио и сурове прогоне хришћана. Тако су на Артемидином каменом мосту преко Саве године 304. погубљени први епископ Сирмијума Иринеј, његов ђакон Димитрије, хришћанка Анастасија (задарска Св. Сташија). Модерни пешачки мост с косим затегама, најдужи у Европи (297,5 м), који спаја град с Мачванском Митровицом, посвећен Св. Иринеју, чува сећање на тај догађај. Досад је на ширем гардском подручју откривено осам ранохришћанских храмова од којих је најпознатија базилика Светог Димитрија, у центру града.

Управо за веру мученички пострадао ђакон Димитрију град дугује данашње име. Када је међуречје Саве и Дунава 1180. године припало угарском краљевству овде је око манастира Светог Димитрија (касније порушеном) формирано ново насеље позвано по свом заштитнику и монашком обитавалишту – Град светог Димитрија, латински Civitas Sancti Demetrii, мађарски Savaszentdemeter, српски Д(и)митровица (Д ће коначно отпасти у XVIII веку када град постаје посед аустријског грофа Колоредо).

– Тада се, објашњава Боро Чекеринац, завршава и дуги историјски процес прерастања топонима Сирмијум, односно Сирмио у столећима после Римљана,

у хороним Срем, име града у име за читаву област. Име Митровица самостално је егзистирало до стварања Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Градска управа је атрибут Сремска увела 1923. године, пошто су се у држави нашла два града са истим именом. Тако се древно Сирмијум поново вратило у име града.

У доба Војне границе, у чији састав је ушла одлуком Марије Терезије 1745, Митровица је такође била важно војно и грађанско насеље. Из тог бурног раздобља очувана је неколико градских здања, међу којима и оно у коме је смештена историјска поставка Музеја Срема, некад седиште сремске бригаде 9. петроварадинског пука.

Митровица се урбано развила током XVIII и XIX века, иако је била на периферији Хабзбуршког царства. Развојачењем Војне границе она добија статус слободног краљевског града. За мандата њеног првог градоначелника Ћире пл. Милекића (1881-1907), град се нагло ширио према северу а највеће промене је доживело уже градско језгро данашњи Трг св. Димитрија: бивше војно вежабалиште је претворено у градски парк (у коме доминира фонтана “Камени цвет”), док су околне изграђене најпрестижније приватне и јавне грађевине (Српски дом, Милекићева палата, магистрат, градска галерија). Нова православна Саборна црква, на Тргу св. Стефана грађена је између 1781. и 1794. године а стара, на Савском шеталишту, крајем XVI или почетком XVII века са иконостасом који је у осамнаестом веку осликао Теодор Крачун, најзначајнији мајстор српског барока. Римокатоличка и „Русинска“ (унијатска) црква су на другом крају овог историјског језгра, тамо где је некада била резиденција војног заповедника (данас Завод за заштиту споменика културе).

Са остацима античког Сирмијума (цраска палата, њен економски део, базилика Св. Димитрија, Житни трг, Римска улица са канализацијом), још неоткопаном Хореом (житницом) и Лицинијевим термама (археолог Петар Милошевић је сањао о откопавању хиподрома а Американци предлагали пресељење тог дела града), грађевинама старе архитектуре XVIII и XIX века, трговима и црквама, Спомен-парком пратомајстора Богдана Богдановића за 3.500 жртава усташког терора, Сремска Митровица је „музеј под отвореним небом“.

У богатом Музеју Срема чувају се аутентични докази различитих материјалних култура на овом тлу. Највредније експонате су: сунчани сат са представама Атласа, Херакла и Ификла (веле, јединствена представа у каменој пластици Херакловог брата близнаца), статуете Меркура, Лара и Аполона, римски хируршки инструменти, златни реликвијар, нумизматичка збирка, златници јединствене вредности, иконе и грађански портрети од XVII до XX века, збирка рукописних књига из фрушкогорских манастира. Музеју је враћен аварски златни појас (откривен 1992), али је место његовог чувања остала тајна.

Наши суграђани нису свесни величине и значаја свога града и врло рђаво се односе према остацима његове прошлости, јада се археолог Мирослав Јестрејић. Наши школски олимпијци, у слободном времену, имаће шта да виде али и да науче: из историје, археологије, архитектуре...

РОЂЕНИ У МИТРОВИЦИ

Сремска Митровица није само родно место римских императора, већ и знаменитих личности српске културе, као што су: Ђорђе Марковић Кодер (песник, преводилац, први Србин који је походио развалине Троје), Илирион Руварац (историчар, зачетник српске критичке историографије), Милан Јовановић Батут (лекар, утемељивач Медицинског факултета у Београду), Никола Христић (председник српске владе, управник београдске вароши), сликари Лазар Возаревић (доцент Академије ликовних уметности) и Миливој Николајевић (управник Галерије и председник Матице српске), фудбалери Фрањо Гилер и Бранислав Ивановић, кајакаш Огњен Филиповић, научник Бранислав Брана Видић (професор Џорџтаун универзитета, САД, академик).

Догађај за памћење

Владе Дивац, председник ОКС, сматра да ће искуства са Школске олимпијаде помоћи да добијемо „велике“ олимпијце

Олимпијски комитет Србије схвата значај школског спорта. Велика пажња, кроз бројне програме, поклања се деци школског узраста и то не само кроз спортске активности, већ првенствено кроз едукацију и кроз ширење духа олимпизма. Први човек ОКС, Владе Дивац, приближио нам је активности наше куће олимпизма везане за школску популацију.

- У раду Олимпијског комитета Србије примарни задаци усмерени су, свакако, ка врхунском спорту, односно програмима који воде ка запаженом резултату. Али поред тога један од наших основних задатака јесте развој и популаризација спорта, промоција олимпизма и олимпијских вредности у Србији. Деца школског узраста су будућност друштва и нашег спорта, а самим тим, све што се ради у области школског спорта је улагање у будућност...

Колико је спорт важан за развој деце и колики је утицај добре основе касније за врхунски спорт?

ЕКОЛИМПИЈАДА ПРАВИ ПОТЕЗ

Како децу приволети да се баве спортом?

- Мислим да је ово што ми радимо један од начина. На Олимпијској трибини коју организујемо у оквиру ЕкоОлимпијских игара, ђацима омогућимо да се упознају са неким од наших олимпијаца и да са њима разговарају, да се друже... Наши олимпијци их упознају са својим спортом, причају им о свом искуству, шта очекују од Олимпијских игара или уколико су раније већ били учесници, каква искуства носе... Наш боксер Александар Дреновак показао је деци своје рукавице и упутио их у основне ударце у боксу, Филип Филиповић им је показао олимпијску медаљу, а стрелци Дамир, Ивана, Андреа одржали су основцима час из стрељаштва... Деца одлично реагују.

- Веома је важно да се деца у школском узрасту спорт приближи на прави начин. Не само у циљу омасовљења базе из које ћемо касније добити и врхунске спортисте, што свакако јесте један од путева, него пре свега ради грађења здравије нације... Истраживања која се данас раде указују на то да нам се деца премало баве спортом и да то утиче на њихово здравље..., али када кажем здравије нације мислим и на дух и тело...

Да ли је школски спорт обухваћен неким посебним програмима у Олимпијском комитетету Србије?

- Програми олимпијског образовања које Фонд спорта и олимпизма и Олимпијски комитет Србије реализују широм Србије, већ неколико година уназад, намењени су управо деци школског узраста. Спроведећи их трудимо се да анимирамо што већи број деце и да им скренемо пажњу на то колико је важно бавити се спортом, развијати вештине и знања, неговати храброст, пријатељство и тимски дух... Основна идеја свих програма које реализујемо је да олимпијске вредности као што су јединство духа, тела и ума, фер плеј, радост игре, поштовање и изузетност деца препознају као универзалне животне вредности и да их усвоје као једини прави пут.

Колико је урађено до сад на том плану?

- Прошле године смо кроз реализацију „Традиционалних спортских игара“, „Олимпијског часа“ и „ЕкОлимпијаде“ обишли 16 места широм Србије и укључили око 12.000 деце. Само у олимпијској години, у периоду до Олимпијских игара у Лондону, око 8.000 основаца, широм Србије имаће прилику да буду учесници ЕкОлимпијских игара. Дружимо се са децом и кроз дружење и игру дајемо им шансу да на непосредан начин осете и науче зашто је важно и колико је лепо да се баве спортом. Трудимо се да увиде да ће кроз бављење спортом стећи нове пријатеље, да ће развити неке нове вештине и способности и да ће уколико то желе и уколико буду довољно упорни, неко од њих стасати и у олимпијца.

Да ли сте Ви бранили боје своје школе?

- Нисам био на школској олимпијади, али сам се увек, на разноразним такмичењима, такмичио за своју школу. Уживао сам у томе.

Каква су Ваша искуства и сећања везана за тај период?

- То је било сјајно. Игра, такмичење и забава... Чини ми се да такмичења у том узрасту помажу деци да развију тимски дух и осећај припадности, прво свом тиму и школи, како би касније тај осећај прерастао у онај осећај који је потребан сваком спортисти када је део једне националне селекције и када представља своју земљу.

У Сремској Митровици одржаће се Игре, бакља већ иде из града у град...

- Мислим да је то сјајно. За све учеснике школске олимпијаде то ће бити догађај за памћење. То је велика ствар за популаризацију спорта и Олимпијских игара код наших малишана... Верујем да ће им ово искуство из детињства бити мотив да касније у животу наставе да тренирају да буду упорни и тако стигну и до великих, правих Олимпијских игара... - закључио је Владе Дивац, председник Олимпијског комитета Србије.

Не судите на основу изгледа

Упркос деформитету руке Сашка Соколов, ученица Пиротске гимназије, једна је од најбољих рукометашица у школском спорту

Мудри људи кажу да су знање, рад и жеља уз позитиван став четири основне претпоставке за успех. Ученица другог разреда Пиротске гимназије Сашка Соколов уверила се да је заиста тако. Она је девојчица која не одустаје, која добро зна шта је борба и то она најтежа – са самим собом. Сашка је рођена са деформитетом десне руке, али то је није спречило да буде бриљантна спортисткиња, незаустављива рукометашица...

– Морам да признам да ми уопште није било лако. Многи суде о људима само на основу изгледа. Често сам чула како од мене ништа неће бити. Баш зато ја сам силно желела да докажем да нису у праву. Показала сам да свако може да буде најбољи спортиста, без обзира на то да ли има или нема ногу-руку – каже Сашка, рукометашица ЖРК „Пирот“.

Није Сашка талентована само за рукомет. Она добро зна како изгледа победа у атлетици и малом фудбалу. Због тога је једна од ретких ученица у Србији коју можете видети на три различита школска државна првенства.

– Потичем из спортске породице. Тата је био фудбалер, а сада је тренер. Мама је бивша рукометашица. Брат је кренуо татиним стопама, а ја маминим – истиче Сашка и додаје:

– Да ми и атлетика лежи уочио је мој наставник када сам на јесењем кросу освојила медаљу. Одлучила сам да се мало окренем и атлетици. На државним првенствима ми увек за мало измакне медаља. Због мог интересовања за рукомет, атлетику и фудбал другари ми често кажу „пусти и нас мало да победимо“.

Сашка је права звезда у свету школског спорта. Досад је понела

многе медаље, али има једна о којој све чешће размишља. Школско олимпијско злато жели око врата и не крије да ће га „нишанити“ у Сремској Митровици.

– У основној школи сам освојила треће место на државном првенству у фудбалу и то ми је најдража медаља јер обожавам тај спорт. Исто одличје припало ми је у рукомету у конкуренцији оmlадинки. Мислим да смо моје саиграчице и ја спремне за прво место јер смо искусније за годину дана – каже Сашка и уз осмех напомиње да је „нека посебна љубав према спорту упорно тера да увек да све од себе.“

Сашка Соколов је спремна за нове борбе, за нове високе циљеве које намерава да досегне у блиској будућности.

– Највише бих волела да будем докторка и да лечим друге људе. Уз то велика жеља ми је и да postanем професионална рукометашица и да једног дана добијем позив да играм за репрезентацију.

Незауостављива рекордерка

Милена Драгуљевић, јуниорска репрезентативка Србије у атлетици

Често смо сведоци како један момент, једна погрешна или исправна одлука може да утиче на цео живот, на све оно што ће бити сутра. Тако је један час физичког, један шут на кош одредио судбину Милене Драгуљевић (17) млађе јуниорске рекордерке Србије у бацању кугле.

– Сасвим случајно сам почела да тренирам бацање кугле. Ишла сам у шести разред и на једном часу физичког наставник Петар Јордовић је видео да лепо бацам лопту на кош и интересовало га је како ћу да бацам куглу. Видео је да ми и то иде, па смо почели са тренинзима а касније и такмичењима. Он ми је био и наставник и тренер – каже Милена Драгуљевић, јуниорска репрезентативка Србије из редова атлетског клуба Црвена звезда.

Таланат је био откривен, а брзо је и сама Милена открила да је бацање кугле баш оно што жели да усаврши.

– Да је бацање кугле оно што ми лежи схватила сам са првим такмичењима и наравно са првим победама. Свесна сам да треба још пуно да научим и савладам. Када је овај спорт у питању, узор ми је Данијела Чуровић, која држи државни рекорд у бацању кугле за јуниорке.

Брзо је Милена награђана за напоран и предан рад. Заслужила је баш онај позив који сваки спортиста прижељкује и нестрпљиво чека...

– Када сам први пут позвана да наступим за репрезентацију осећај је био невероватан. То је значило да могу да представљам своју земљу у нечему у чему сам добра и да постижем победе под националном заставом. Тако нешто веома испуњава и представља велику сатисфакцију.

“Рекорд” је друго Миленоно име. Она је 2009. поставила нови национални рекорд за пионирке (14,38 м), да би 2011. на зимском првенству Србије у конкурен-

цији млађих јуниорки оборила рекорд из 1999. и добацила до 13,85 метара.

– Оборити државни рекорд и поставити нови је неописиво добар и позитиван осећај. Испуњује само знање и чињеница да сам оборила рекорд који је толико дуго био необорив и да ће неко други морати много да се потруди да би то исто урадио.

Имати Милену у екипи сан је сваке школе у Србији. Као по навики освајала је медаље за основну школу “Моша Пијде” из Жагубице, а сад исто то данас ради и за позаревачку Медицинску школу.

– Када сам почела са школским такмичењима победе и успеси су кренули да се ређају, нису изостали ни пехари, медаље, похвалнице... Наступи за школу су јединствени и сваки за себе представља посебан изазов и сатисфакцију. На овогодишњим школским олимпијским играма у Сремској Митровици наступају за Медицинску школу и наравно очекујем победу и злато.

Много је резултата из прошлости на које је Милена поносна, много је резултата и којима се нада у будућности.

– Највећим успехом сматрам осмо место на ЕУОФ-у, најдража победа ми је када сам освојила прво место на сениорском првенству Србије. За пет година видим себе као успешног постидипломца, који можда већ ради или је на корак од тога... И наравно са великим бројем победа и успеха иза себе – истиче Милена Драгуљевић.

Брзина је у крви Јане Ћирић. Није важно да ли таленат демонстрира у базену или на атлетској стази, она свеједно доминира. Јана се у оба спорта исказала на школским такмичењима, с тим што јој је пливање мало драже, па је одлучила да се ту дуже задржи и више потруди. Та одлука је била права. О томе сведоче сјајни резултати које Јана упорно постиже пливајући за репрезентацију, нишки клуб „Свети Никола“, те школу „Душан

Одбранићу злато

Јана Ћирић, јуниорска репрезентативка Србије у пливању

Радовић“ за коју је освојила злато на школским олимпијским играма у Нишу 2008.

– Пливање сам почела да тренирам пре шест година. Родитељи су ме одвели на базен, јер од малих ногу обожавам воду, море... Ишла сам у трећи разред и мама и тата су проценили да је дошао тренутак да се бавим спортом и с обзиром на моју заљубљеност у воду било је јасно да ће пливање бити тај спорт у којем ћу се најпре опробати – каже Јана Ћирић, ученица

осмог разреда основне школе „Душан Радовић“ Ниш.

Лекцију о томе колико је упорност и истрајност важна у животу и спорту Јана је брзо савладала.

– Први тренинг сам имала на малом базену. Била сам уплашена, али су ме тренери брзо опустили. Две године сам се мучила у малим базенима, али онда ме је одједном кренуло. Почела сам са стилем делфин, а онда сам прелазила са дисциплине на дисциплину. Стално

Спреман за будућност

Саша Поповић, кадетски репрезентативац Србије у одбојци

У минулој години са великим поносом се говорило о одбојци. Еуфорија је била више него оправдана - све наше одбојкашке селекције освојиле су 15 од 18 могућих медаља! Најуспешнији су били кадети с три злата и једним четвртим местом. Они су први и на свету (шампионат у Аргентини) и у Европи (Турска) и на Балкану (Турска) а четврти на Европском олимпијском фестивалу младих (Турска). Део те селекције продређене за велика дела је и Саша Поповић (17), ученик Средње школе из Великог Градишта.

– Одбојку сам почео да тренирам са десет година у Великом Градишту, у клубу ВГСК, чији сам и сада члан. Овом спорту ме је привукла колективна игра, јер било да сам на тренингу или на утакмици, никада нисам сам, већ је тим око мене. Све што радимо, радимо заједно-тренирамо, путујемо, прослављамо... – каже Саша Поповић.

Да је сваки почетак тежак осетио је и Саша на свом првом тренингу.

– Морам да признам да сам током тог првог тренинга осећао велику трему, али сам се трудио да је не испољавам толико. На крају тренинга био сам задовољан.

Тренер је често, ако не и увек у праву. То је изрека иза које данас стоји Саша Ђирић.

– Тренер ме је пробао на свим позицијама. На крају одлучио је да ме постави

на место техничара, међутим, мени се та позиција баш и није допала. Инсистирао сам да ме стави за примача, јер сам одувек волео да смећујем. Али и поред мог инсистирања, тренер није хтео ни да чује. После извесног времена, гледајући Николу Грбића како игра, заволео сам ту позицију, и драго ми је што тренер није уважио моју жељу. Ова позиција ми је доста инспиративна, јер даје могућности да искажем све своје квалитете, да проценим ситуацију игре и организујем комбинације напада

– каже Поповић, који као узоре истиче Николу Грбића, Ивана Миљковића и Валерија Вермиља.

Позив за репрезентацију је сам по себи успех, а када се томе дода и освојено европско и светско злато....

– Када је стигао позив да наступим за национални тим осећао сам се феноменално. Велико је задовољство наступати за репрезентацију, јер не играм само за тим и за себе, већ и за целу Србију. А тек тријумфи у Аргентини и Турској... То усхићење се не може речима описати, то мора да се доживи.

Школска такмичења, талентовани Поповић доживљава као нешто посебно.

– Док сам ишао у основну школу „Иво Лола Рибар“ наступио сам на три регионална такмичења и могу да се похвалим да сам исто толико пута био други. Волим да играм за школу, јер сам опуштенији него иначе и није толико присутна трема. Али без обзира на то да ли играм за клуб, репрезентацију или школу, увек се трудим да дам свој максимум.

Он нема дилему на питање - где себе види у блиској будућности.

– Кроз неколико година волео бих да будем у неким од већих клубова, као сто су Црвена звезда, Трентино, Лубе Маћерата, али такође бих волео да добијем позив за А селекцију Србије – закључује Поповић.

сам била трећа, четврта. Једно државно првенство 2008. је све променило. Коначно сам била прва у дисциплини 100 метара леђно и отада стално побеђујем на вишим нивоима. Била сам прва и на градским, државним и балканским првенствима – објашњава Јана.

Са врхунском резултатима дошао је и позив из репрезентације.

– Цела та прича око репрезентације догодила се у октобру 2009. Заувек ћу памтити тај период. Биле су у току

припреме за Комен куп на Сицилији. Позвана сам иако сам била јако млада. Морам да признам да сам била изненађена јер нисам имала највише бодова на листи. У Београду сам провела десет дана на припремама. Вредно сам радила, а онда је објављен списак. Моје име је било на њему. Била сам одушевљена. Одмах сам јавила свим другарима, од радости сам викала „Идем на Комен, идем на Сицилију“.

Не жели Јана да тра-

жи пречице на путу који би могао да је одведе на врх. Она храбро намерава да пређе и избори се са свим очекиваним и неочекиваним препрекама.

– Свака трка је слична, али свака је и тешка на свој начин. Заиста некада није поента бити први, други, трећи већ је суштина у борби са временом, са собом. Некада је само важно достићи норму за европско, светско првенство... Има времена за медаље.

На школским такми-

чењима њена конкуренција је навикла да је жури, у у базену и на атлетској стази.

– Супер је осећај победити на школским Олимпијским играма. Мени је то пошло за руком пре четири године у Нишу, тада сам ишла у четврти разред основне школе. Надам се да ћу то поновити на Олимпијади у Сремској Митровици – каже Јана која је атлетику баш као и пливање почела да тренира у трећем разреду.

– Сећам се да сам учествовала на неком кро-

су. Наставник је видео да брзо трчим, па сам почела и атлетику да тренирам. Нашла сам се и у овом спорту, била сам четврта на 60 метара и то у конкуренцији која је била старија од мене.

Јана Ђирић тачно зна где жели да буде за четири године.

– Ове године су Олимпијске игре у Лондону. За четири године је Олимпијада у Бразилу, у Рио де Жанеиру. То ми је циљ ка којем ћу пливати – поручила је Јана.

Забавна, спретност и свестраност

Мале олимпијске игре намењене су најмлађим основцима, ученицима од првог то трећег разреда

СЕМИНАРИ ШИРОМ СРБИЈЕ

Идеја олимпизма-толико присутна у малим олимпијским играма стигла је до многих градова Србије, који досад нису били укључени у овај систем такмичења. Путем семинара учитељице и учитељи добијају једноставну лекцију, коју врло лако могу да пренесу на своје ученике. Генерални секретар Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање Борисав Станковић задужен је за теоретски део семинара, а координаторка јужнобанатског округа Сања Угрен за практични део.

Пламенко нас је досад научио много тога о школским Олимпијским играма. Знамо да ће програм у Сремској Митровици чинити 12 спортова. Сасвим сигурно сте већину пробали на школском игралишту, а нема сумње у то да сте са 11 врло добро упознати, али шта је са тим 12?

Он или тачније оне мисле искључиво на најмлађе основце, раде за них, на њиховом развоју. Оне су ту да би се клинци и клинцезе већ у првом разреду упознали са хуманим идејама у спорту. Савез за школски спорт и олимпијско васпитање уз пуну подршку Министарства омладине и спорта управо зарад тог циља посебно негује институцију малих олимпијских игара, које омогућавају клинцима и клинцезама да развију своје стваралачке потенцијле и да се тако на најприроднији начин афирмишу олимпијске наде.

Намера је да се најмлађи школарци, ученици од првог до четвртог разреда покрену, да се подстакну да искажу сву своју спретност, свестраност и таленат, да се навика бављења спортом створи већ од првог разреда. Порука ових игара је јасна – спорт треба да буде у функцији деце, а не деца у функцији спорта.

Мале олимпијске игре имају традицију дугу већ 33 године, а потекле су из Панчева. Овај програм је уведен у стални систем школских спортских такмичења ученика Србије од школске 2004/2005. године. Овакав вид такмичења може да се спроводи на нивоу одељења, следећи ниво је разредно, те међуразредно, онда међушколско, па општинско такмичење. За крај најбоље очекују Олимпијске

игре ученика Србије. Пред најмлађим школарцима су различити полигони који подржавају природне облике кретања.

Три разреда-три полигона. Најмлађи се играју на забавном, другаци се показују на полигону спретности, а трећаци истичу своју свестраност. Прваци треба савршено да изведу колут напред, онда да пређу шведску клупу по целој дужини, провуку се кроз шведски сандук, скоче што даље и на крају погоде циљ лоптицом. Судије пажљиво прате такмичаре, јер за сваки неправилан корак следе две додатне секунде- поента је бити што бржи. Полигон спретности сличан је оном забавном.

И он се спроводи у виду штафете, стим што је овде додатна препрека ношење медицинке. Полигон свестраности је за још једну нијансу захтевнији. За разлику од својих годину дана млађих другара, трећаци прелазе шведску клупу уз прескакање медицинке, једна од препрека је и скок у вис преко конопца и четворножно ходање између пет сталака.

У Панчеву је све почело, а управо у овом граду је одржано и последње државно првенство. Прича уобичајена за Мале олимпијске игре: стотине клинаца спремних за своје прво озбиљно такмичење, граја и смех који одзвањају халом. Та слика и ти звуци који умеју да креирају само најмлађи и најслађи красиће у мају и Сремску Митровицу. И тамо ће до изражаја доћи примарни циљ ове акције – битно је да Мале олимпијске игре, уз подршку породице, учитеља, наставника и тренера, не буду једине Олимпијске игре у животу малишана.

